

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:r 13.

Fredagen den 30 mars 1888.

1:sta årg.

<p>Byrå: 8 Sturegatan 8 (ingång från Humlegårds g. 19) Annonpris: 25 öre pr petrad (= 11 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen lösnummerförsäljning!</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 9-10 och 4-5.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Sista numret i hvarje månad innehåller en fullständig mode- o. mönstertidning.</p>	<p>Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i de större bok- lådorna samt å tidsningskontoren.</p>
---	--	--	---	---

En gammalmodig betraktelse om moderna.

Hvad är det allsmäktiga modet, och kunna vi ej till en del befria oss från dess tyranni?

En dansk prest, som tillika är en mycket snillrik förf., har i sitt gripande arbete »Breve fra Helvede» förklarad, att det af världens barn så högt skattade modet icke är annat än hin ondes gamla aflagda skinn... Denne store potentat har nämligen ormnatur och afkläder sig hvarjt sjunde år sitt spräckliga, glänsande skinn, hvilket han då från afgrundens djup hänleende slungar upp till jorden, der skraddare och modister bums snoka rätt på det samma och deraf skära till moderna dräkter och prydnader åt världens stora barn. Af de bästa mest lysande bitarne få damerna sin del, men ändå, du stolta skönhet i mångfärgad dräkt och prunkande grannlåt, är det i alla fall hin ondes gamla bortkastade hud, som du styrt ut dig med, om än litet mer eller mindre smak i sammansättningen gör hemligheten njutbar för betraktaren...

Emellertid fins det också mindre vackra och mera dunkla bitar kvar af den mörklagde afgrundsfurstens forna omhölje, och dem få herrarne hålla till godo med; dessa bitar räcka till både skorstenschattar, frackar, bonjourer och andra onämnbare plagg af ny fason och snitt, och det blir lust och fröjd både på och under jorden, när ett nytt mode uppstår. Men skola vi unna mörksens englar och deras öfverste den triumfen, att vi människor stoltsera i hans gamla aflagda skinn? Böra vi icke kasta det till baka dit, hvarifrån det kommit, och emancipera oss från modet genom att bära en för vårt klimat och land passande klädedräkt? Må »Il Diavolo» annamma skorstenshatten, de höga klackarne, de långa släpen, snörlifven, krinolinerna och allt annat osundt och besvärligt utyg, och låtom oss sedan sluta ett innerligt förbund med den goda smaken, det sunda förnuftet och gracerna!...

I andanom ser jag mången rykad panna och mycket spotska miner bland de sköna vid

denna uppmaning, och de skänka blott en föraktfull undran åt hvad som monde menas med hin ondes skinn, och huru bortkastandet af detta skulle kunna föranleda någon revolution i modets despotiska kungarike? Jo, käraste systrar, med afläggandet af denna ormhud menas det samma som qväfvandet af allt för mycken fäfanga, praktlystnad, behagsjuka, afund, skrytsamhet, m. fl. små svagheter, hvilka stundom vidlåda det s. k. täcka könet. Den högt värderade författarinnan Mathilda Langlet har redan i n:r 4 af denna tidskrift med sin vanliga esprit och talang i skriftsättet påpekat dårskapen i en del af modets nuvarande lagar och föreskrifter. Ingen predikande i detta ämne kan väl våga hoppas att vinna fullständig seger öfver modegalenskapen; den har i alla tider höjt och skall väl fortfarande höja sin af oäkta guld och falska ädelstenar glittrande spirande öfver jorden; men låtom oss åtminstone lofva att ej förifra oss, när det gäller ett nytt mode, utan lugnt tänka efter om det passar för vår ålder, vårt utseende eller våra tillgångar, och må vi i synnerhet vara toleranta och ej skratta åt dem, som af ett eller annat skäl uppträda som »hin ondes besegrare» och spjerna emot att ikläda sig hans lysande ormskinn. Sat sapienti!

B. S.

Ett missförhållande.

Hon hade grånat i tjensten och var, som man säger, utsliten, men därför icke förkastad, nej, långt derifrån. Anna var hemmets goda genius och både de gamla och unga familjemedlemmarna täflade om att visa henne sin vänskap och aktning.

Visst hände ibland, att någon nykommen, yngre tjenarinna i början betraktade den gamla med misstroende, rädd att i henne finna en Argus, hvilken bevakade henne och till matmodren inberättade alla ord och handlingar, som endast voro ämnade att förblifva kamraternas emellan.

Det dröjde dock ej länge, förr än deras misstro besegrades.

Anna var visst icke den, som sprang med sqvaller. Hon tålde dock ej några olater bland medtjenarne, utan förehöll dem öppet, men mildt deras fel, bevisande dem, hvilken skada de förorsakade sig sjelfva genom otrohet och slarf, då ett motsatt uppförande på samma gång medförde inre tillfredsställelse och bidrog att befästa husbondefolkets förtroende för dem.

»Se på mig,» så brukade hon afsluta sina förmaningar, »har jag ej rikligen lönats, för att jag varit pligtrogen? Kanske jag eljes i dag suttit på ett fattighus, glömd af alla dem jag tjenat; nu betraktas jag deremot som en medlem af den familj, jag i trettio år tjenat, och omhuldad och vårdad så kärleksfullt, att jag ej känner mig som en börda för dem, ehuru jag ej längre kan vara till stor nytta.»

Genom sådant tal och vänliga råd vann Anna goda vänner för sig och troget tjänstfolk för familjen.

En gång samtalande jag med henne om det missförhållande, som nu i allmänhet förefinnes mellan tjenare och husbönder, emot för några tiotal af år sedan, då fordringarna på tjenarne ändock voro mycket större än nu, då så mycket gjorts och göres för att underlätta deras arbete. Det är som om ett missämjans frö blifvit utsäat, grött och fortsätter att växa.

Gumman undrade, om ej en af orsakerna härtill vore att finna i religionssöndringen, och denna åsigt delar jag, ty religionen bör vara det band, som starkast förenar menniskor, hvilka dagligen bero af hvar andra, och nu händer ofta, att tjenare och husbönder hafva olika religion. De olika sekterna betrakta hvar andra med misstroende och öfverlägsenhet. Det falska religionsnitet framkallar ofta pligtförvägenhet. Den gemensamma husandakten upplöses.

Hemmet blir kallt och otrefligt. Husbonde och tjenare tänka mest på hvad de hafva att fordra af hvar andra, mycket litet på hvad de äro skyldiga hvar andra.

När vi hade räsonerat en stund, sade gumman: »För resten är det nog så, som ordspråket säger: det är ej ens fel, att två träta.»

Samtalet med gumman ledde mig sedermera in på följande tankegång.

Menniskorna hafva väl i alla tider varit sjelfviska.

Märkvärdigt är dock, att ju mer man lättat på det tunga ok, som tryckt den tjänande klassens skuldror, dess mer hafva dessa beklagat sin lott, och agget till husbondfolk och arbetsgivare tillväxt. Många vilja påstå, att detta är en följd af den stigande folkupplysningen. Detta kan dock ej vara sant. Den borde i stället, på samma gång den väcker större sjelftillit, äfven verka förändrande på sinne och känsla. Och så är det nog också!

Då tror jag snarare — och många äro nog af samma tanke — att en af hufvudorsakerna ligger hos husbondfolket sjelft, i dess smak för lyx och dess ringaktande af tjenarne. Om man tänker sig in i en tjenares lif och tillvaro hos en fäfang och slösande husbonde och matmoder, der den tjänande dagligen ser stora summor utgifvas för tillfredsställelsen af slem njutningslusta, i mat, dryck, kläder o. d. — då undrar man sannerligen ej på, att de bittra känslorna få öfvermakten. De tjänande, ty de äro ju ock tänkande väsen, anställa då betraktelser och tänka sig, hur ringa af det, som utgifves till all denna lyx, skulle behövas för att t. ex. låta deras arbetande gamla föräldrar eller någon annan fattig anhörig lefva ett förnöjsamt och för deras anspråk godt lif. Detta framkallar icke endast afund, bitterhet och mången gång förakt, utan slappar äfven känslan för det rätta, så att de t. o. m. ej anse som brott att tillägna sig litet af det, hvilket i alla fall så lättsinnigt och utan nytta bortslösas af herrskapet, men för dem kan hafva stort värde.

Bristen på deltagande för tjenarne och deras intressen stämmer dem ej heller till vänliga känslor.

Man talar med dem om deras pligter och sysslor, förehåller dem deras fel och försummelser, deras liknöjdhet om husbondfolkets tillhörigheter, men hur många fråga dem om deras sjelflif, deras åsikter, om deras anhöriga eller gifva dem råd, huru de skola få sina små besparingar bäst placerade.

Derför att ett sådant godt förhållande till tjenarne sällan förekommer, blifva dessa så missänkamma, att då de få plats i en familj, som hyser varmt intresse för sina tjenare, de ej förmå uppfatta det, utan ofta söka en sjelfvisk bevekelsegrund i denna behandling, och det kan gå lång tid om, innan detta misstroende försvinner.

Till Iduns läsarinor ställer jag nu den frågan: kunna vi ej hvar i sin stad göra mera för våra tjenare, än hvad vi i allmänhet göra?

Min mening är ej, att deras arbete ytterligare bör underlättas, ty i allmänhet tror jag ej, att nutidens tjenare ansträngas öfver förmågan.

Träget arbete är en välsignelse, och vi böra visa dem, att vi sjelfva hvarken äro rädda för eller blygas att deltaga i deras arbeten.

Många hafva ej krafter dertill, men ännu flere tro sig ej hafva det. Af erfarenhet kan jag säga detta. Försök så småningom, och många af eder skola förvänas öfver inneboende krafter, som ni ej vetat utaf.

En flitig matmoder uppfostrar flitiga tjenare. Söken äfven att arbata bort deras skygghet att tala om sig sjelfva och sina anhöriga!

Gifven dem vänliga och goda råd!

Förtroendet kan på sådant sätt väckas och behöfver ej urarta till närgångenhet.

För att hemmet skall kännas godt och fridfullt bör fullständig harmoni der vara herskande.

A—d.

Teater och musik.

Stora teatern har gifvit en lyckad repris af Thomas' opera »Mignon» samt en dito af prof. Salomons »Diamantkorset». Påskdagen gifves f. f. g. Halérys komiska opera »Andorradalen». Till uppförande förberedes »Den vilseförda» med fröken Vendela Andersson som Violetta.

Dramatiska teaterns nya program drager fortfarande publiken. De flesta gå säkerligen för att se fru Hartman briljera i en ny flicksnärteroll, och de få äfven sitt lystmäte här vid lag tillfredsstäldt. Bagatellen »Smäffickor» är ju ock särskildt skriven för fru Hartman. Fröken Sandell fyller väl den andra rollen i stycket. — Efterpjesen »Bettys förmyndare», lustspel i 4 akter af Alexander Kielland, synes deremot ej riktigt slå an på publiken. Stycket har dock flere förtjenster och utföres förträffligt på alla händer. Nästa program upptager Runebergs »Kan ej» och Blanche's lustspel »Magister Bläckstadius» och är anslaget till annandag påsk.

Nya teatern, som en längre tid hvarje afton med godt spel och för goda hus gifvit »På havets botten», avslutade sina ordinarie representationer före påsk i går afton (måndag). I afton (tisdag) gifves samma stycke till förmon för den välkände och förtjente skådespelaren hr Eduard Nilsson, hvilken i detta stycke har en af sina glansroller. Ingen vän af hr N:s goda och oförargliga komik torde försumma att infinna sig.

Vasateatern har nu blifvit färdig med den bebådade nya operetten af Millöcker, »Viceamiralen». Med det på de flesta händer förträffliga utförandet och med den nätta och lekande musiken artar sig denna operett att varda en kassapjes för teatern och att hos publiken blifva lika populär som trots någon af sina bättre föregångare. Vi torde återkomma.

Tvänne symfonikonserten inom loppet af en vecka och med samma program blir nog litet för mycket, helst som den ene af dem råkar i kollision med andra tillställningar. Den första konserten å Stora teatern gafs för fullsatt salong och, såsom var att vänta, under lifigaste och det mest välförtjenta bifall. Programmet upptog endast kompositioner af Mozart, och en del af inkomsten var anslagen till bidrag för resande af ett äreminne öfver den odödliga kompositören. Andra konserten gafs för en mindre talrik, men säkerligen lika tacksam publik. Som programmets glansnummer framstod en aria ur »Enleveringen ur seraljen», på ett briljant sätt föredragen af vår främsta sångerska fru Caroline Östberg, samt den s. k. Jupitersymfonien. Dock — vi får ej heller glömma d-mollskonserten för pianoforte, i hvilken kapellmästaren R. Henneberg visade sig som en pianist af rang.

Oratoriet Jesu födelse af G. Wennerberg gifves i dag (tisdag) å nyo, denna gång å Stora teatern med biträde af Musikföreningen. Att fullt hus här kan påräknas, kan man taga för gifvet.

»Skapelsen», Haydns odödliga oratorium, gifves som vanligt torsdagen och fredagen i påskveckan med biträde af flere bland våra förnämsta förmågor.

En festmarsch af Clarelius, komponerad till minne af prins Oscars förmälning, har utkommit å Hofmusikhandlaren C. Warmuths förlag i Kristiania. Dess första sidor prydes af prinsens och prinsessan Bernadotte's porträtt samt en vy från Bournemouth.

Konst.

Theodor Blanch's konstsalong. Hr Theodor Blanch, hvilken inlagt ovanskelig förtjenst om spridandet af kändedom om samtida såväl inhemska som utländska konstnärers arbeten, har utfärdat en inbjudning till teckning af abonnement, gällande för samtliga de utställningar, som innevarande år komma att ega rum i hans konstsalong vid Kungsträdgården. Detta abonnement, som endast betingar ett pris af 10 kr. för hela året, kan ej annat än på det varmaste anbefallas i samtliga konstvänners åtanka.

En lifsuppgift.

Berättelse af Ernst Lundquist.

3.

Erik kom temligen sent till jernvägsstationen i Vestervik och skyndade genast ut på perrongen för att se efter, om der fans någon

liten flicka med en hvit näsduk i handen, det igenkänningsstecken han föreskrifvit i sitt bref till Ingrid. Nej, ingen syntes till — ty de der bäge damerna — — jo, mycket riktigt, den yngsta af dem hade verkligen — —! Han stannade litet förvånad framför henne och sade:

»Ursäkta, det kan väl aldrig vara Ingrid Berner?»

Jo, så var det. Den äldre damen i den storrutiga hemväfda regnkappan presenterades som prostinnan Holmberg, men han hade icke tid att höra på hennes svada, ty tåget skulle gå om fem minuter, och han hade ännu icke köpt biljetter.

»Andra klass, inte sant?» sade han. »Der ha de öppna vagnar på den här banan, och det är så härligt väder!»

Några ögonblick derefter voro de uppe i vagnen, som ej hade andra passagerare än dem, och medan han ordnade sakerna, försiggick det högljudda och ordrika afskedet vid trappan — tacksägelse, snyftningar, omfamningar och helsningar i massa till farbror och barnen och Lotta och Kristin och Lady och Fidèle och Svarten — — och så ljud hvisselpipan och tåget sackade ut, han tog ännu en gång af sig hatten för den storrutiga regnkappan, och så voro både den och den fladdrande näsduken försvunna, och hans reskamrat vände sig om och torkade sig i ögonen.

Han var aldeles förvånad öfver att finna henne vara en fullväxt ung dam i stället för en liten flickunge, som han hela tiden tänkt. Hon var lång och spenslig, men på samma gång fyllig, och den mörkblåa åtsittande regnkappan satt som gjuten på hennes välformade byst och höfter. Hon hade ett långlagdt, hvithylt ansigte med friska läppar och djupa, uttrycksfulla ögon; på det tjocka, guldglimtrande bruna håret bar hon en liten gammalmodig svart halmhatt med skotska band. Hon stod der och bara torkade sig i ögonen oupphörligt, och han kände, att han måste säga något för att skingra hennes sorgliga afskedstankar. Men hur skulle han tilltala henne? Kors, det var sant, de voro ju sysslingar!

»Du kanske inte tycker om så'na här öppna vagnar utan väggar?» sade han. »I så fall kan vi byta om vid nästa station. Men kan ser landskapet så bra, och vi ska fara genom Tjust — och det drar inte hälften så mycket i de här vagnarna som folk tror.»

»Frisk luft är det bästa jag vet,» svarade hon med en väljudande altröst och stoppade ner näsduken i resväskan. Derefter gick hon bort till tvärsoffan, under hvilken han stufvat in hennes saker, och tog fram en bok ur en plädrem. Han stod ett litet stycke ifrån och och såg på, huru lediga och behagfulla alla hennes rörelser voro, icke ett spår af någon landtlig klumpighet eller af slynårens brist på grace.

»Jag har följt tant Henrikas råd och har tagit dugtigt med reslektyr med mig,» sade hon, i det hon reste sig upp, och han tyckte sig i hennes munvinklar se glimten af ett litet leende, som hon tydligen försökte återhålla. Han blef förlägen.

»Jaså, tant har sqvallrat på mig,» sade han. »Jag kunde ju inte veta annat än att du var — ja, vet jag? — tretton år på sin höjd, och hvad skall man säga till sådana? Jag hade just gjort i ordning några frågor att börja med — efter dockorna och —»

»Nej, dockorna har man allt länge sedan slagit upp bekantskapen med, då man är sexton år,» sade Ingrid, och nu passade hon på tillfället att få skratta högt, och Erik hade aldrig hört ett så vackert skratt.

MODEVERLDEN

Bihang till

— ❁ IDUN ❁ —

PRAKTISK VECKOTIDNING FÖR QVINNAN OCH HEMMET

N:r 3.

Mars

1888.

Moderevy.

Iden för de ungas konfirmation nalkas och emotses af familjens döttrar med största intresse. Icke endast för konfirmanderna sjelfva eger den sin stora betydelse — den utgör ju en vigtig vändpunkt i deras lif — utan äfven föräldrar, syskon och närmaste anförvandter taga liflig del i denna stora epok inom familjekretsen. Tillrustningar af många slag företagas, bland hvilka de unga flickornas toaletter helt naturligt taga mödrarnas omtanke i anspråk. Det bör aldrig kunna tillräknas en mor såsom fåfänga, att hon genom en yttre utstyrsel söker framhålla den förändring, som i och med konfirmationstidens fullbordan förmärkes i den unga dotterns väsen. Valet af i allmänhet mera utarbetade dräkter orsakas förklarligt nog af tanken på, att den unga flickan nu står i begrepp att göra sitt inträde äfven i sällskapslifvet.

Såsom synnerligen önskvärdt vore emellertid, att den af en och hvar hyllade åsigten om värdet i en smakfull enkelhet åtminstone vid dessa tillfällen finge göra sig gällande. Kontrasten mellan det ungdomliga och ofkast nästan barnsliga i den qvinliga konfirmandens hela uppträdande och den skickligt utsirade efter sista modejournalen förfärdigade dräkten verkar icke sällan störande. Den pretentiösa verldsdamens sällskapsdräkt bör i ingen mon tjena till modell vid tillfällen som dessa. En rikt veckad, välsittande klädning af godt svart helylle, hvilken mjukt sluter sig kring den ännu ej fullt utvecklade figuren, är under alla förhållanden den lämpligaste och på grund af sin enkelhet såväl i anordning som i ekonomiskt hänseende mest passande. Det gränsar till oroväckande missaktning,

detta sätt, att unga sinnen, stämda af stundens allvar, omgifna af kyrkliga insignier, tvingas in i den nu mera gängse af konvensen och af oförståndiga mödrar gillade utstofferade högtidsdräkten, hvilken så bjert måste afsticka mot altarets andaktsbjudande anordningar. Den mor, hvilken med afsigt tillåter sin unga dotter på detta sätt glömma, hvad dagens betydelse fordrar, visar, att äfven hennes tankar mera röra sig kring den »fullvuxna» flickan än kring det vigtiga steg, en konfirmand står i begrepp att taga.

Men icke endast för detta högtidliga tillfälle kräfvades det lämpliga toaletter, hvilka stå i öfverensstämmelse med den unga qvinnans utträdande i lifvet. Äfven hvad hvardagskostymerna beträffar, finnes åtskilligt att iakttaga. Och såsom huvudregel står fortfarande en smakfull enkelhet, hvilken ju ovilkorligen bäst harmonierar med en ung flickas väsen.

En annan sak blir frågan om förändringarna med afseende å underdräkten. I de flesta fall erhålla ju de unga vid denna tid ny uppsättning såväl af linnekläder som af öfriga persedlar, hörande till den erforderliga utstyrseln. Såsom en farlig fiende för den unga qvinnans utveckling uppträder nu *snörlifvet* — *korsetten*,

såsom vi i dagligt tal benämna den. Uttrycket »*snörlif*» har af våra läkare användts med så rättvis harm, att vi omsider hunnit derhän, att vi helst undvika tala derom. »Jag snör mig icke,» säger den spensliga, utvecklade flickan och griper ett kraftigt tag om korsetten, för att derigenom bevisa »hur löst den sitter». Alltså — icke ett *snörlif* — men en *korsett* i stället. Och en *korsett*, skapad efter modejournalens och de större modeaffärernas mönster — icke efter naturens! Det der behagliga stödet, som en »*välsittande la gracieuse*» erbjuder, räknas såsom en ersättning för hvad naturen ej mäktar åstadkomma, nämligen förmågan för en spenslig qvinnofigur att hålla sig upprätt. Hvilket grymt misstroende till naturens krafter! Det är sant — en späd ranka kräver stöd i något afseende, men detta stöd bör då vara ett *ledande*, icke ett snärjande sådant. Om trycket kring midjan och mellangärdet förhindrar en normal jemn utvidgning af lungor och inre delar samt framtingar en konstgjord andning genom öfre bröstkaviteten faller det sig ju helt naturligt, att den nedre delen af lungorna, som är den bredaste och med hvilken man hufvudsakligast bör andas, förblir överksam.

Det billigaste recept för en sund tillvaro har naturen sjelf föreskrifvit oss genom sitt omutliga kraf på: *fullkomlig frihet för lungor, hjerta, lever och mage; allt detta är oumbärligt för en god respiration, cirkulation och matsmältning.*

Och hvarför vi, och i synnerhet våra unga qvinnor måste följa detta recept vore onödigt att påpeka. Qvinnan, såsom samhallets moder, är af Skaparen utsedd att vara den fysiska kraftens bärarinna, icke med afseende å hvad vi benämna »den råa styrkan», utan i fråga om meddelande af en sund kropp åt släktet. Naturligtvis är hon icke ensam den afgörande i

Fig. 1. Kapotthatt af mörkgrön sammet.

Fig. 2. Kapotthatt af mörkgrå sammet.

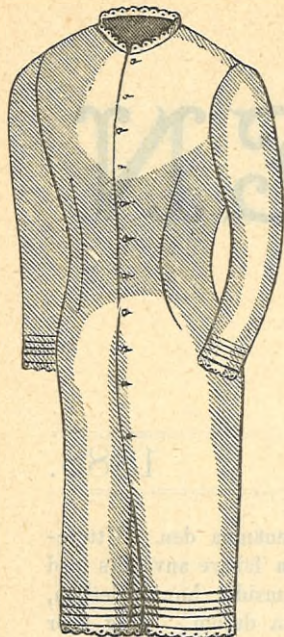

Fig. 10 a. Linnechemilett.

detta fall, men den del hon tager i de medfödda anlagens utveckling kräver af henne ett drygt ansvar i fråga om de späda krafter, som blifvit i hennes vård anförtrodda. Icke sedan, när hon en gång redan egnat sig åt sitt qvinliga kall bör hon börja bereda sig derför, utan redan vid sitt första utvecklingsstadium, då, när hon står på väg att mogna till qvinna, är det af vikt, att hon ej genom oförståndigt handhavande af egna krafter gör sig ovärdig sin framtida betydelse inom familjen och samhället.

Derför — lyxen i klädekläder verkar demoraliserande, men icke blott det farligt hämmande i begagnandet af det *utdömda snörlifvet* öfverväger denna fara, utan äfven *oförståndet* i underklädernas anord-

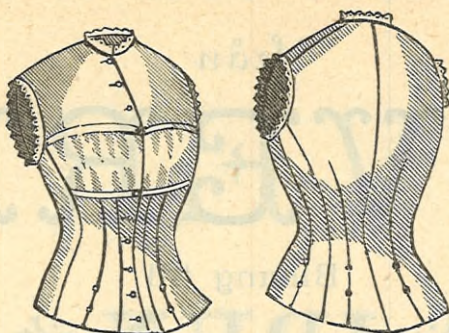

Fig. 9. Underlif af flanell eller korsettväf.

ning, hvilket först och främst representeras af en *välsittande »la gracieuse»*.

Denna icke endast förhindrar en jemn andehemtning i nedre delen af lungorna, den verkar genom sin bristande förmåga att *skydda lungspetsarne mot för stark omvexling af kyla och värme*, i ännu högre grad skadligt.

Hvarför lemnar korsetten de ömtåliga delar af lungspetsarne så fullkomligt obetäckta, och fordrar bröstorgen monne så mycket mera tillgång på värme än de öfre delarne af bröstet, som det nu tillmätas den? Åh nej, första vilkoret för helsan är *frihet för alla kroppens delar att utveckla sig*, men dernäst, om

vi nödvändigt *måste* ålägga oss ett onödigt tvång, hafva vi att tillse *det vår kropp erhåller jemn värme och att inga delar, allra minst lungspetsarne utsättas för förkylning*.

Af denna anledning hafva vi satt oss i tillfälle meddela våra läsarinor modellen till ett välsittande *höghalsadt underlif*, hvilket i ingen mon bör kunna väcka afskräckande, all den stund både snitt och anordning på bästa sätt förmå tillfredsställa äfven de korsettbarandes fordringar. (Se vidare texten till mo-

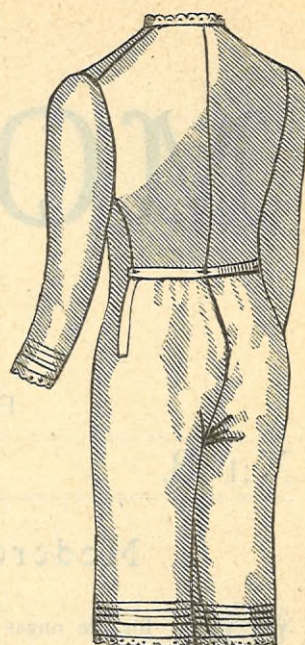

Fig. 10 b. Linnechemilett. deplanscherna!)

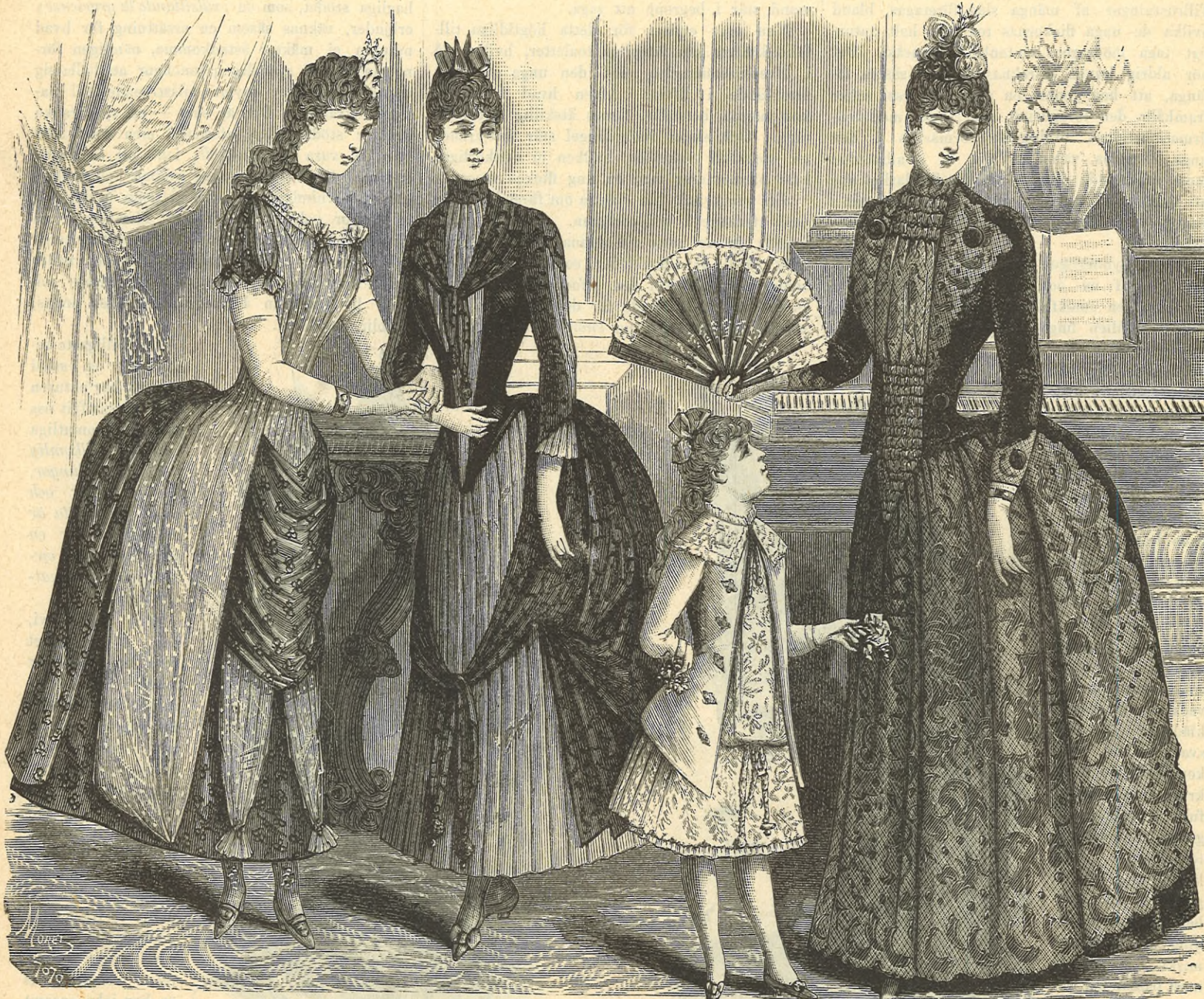

Fig. 3 o. 4. Sällsapsdräkter för unga damer.

Fig. 5. Barndrägt.

Fig. 6. Sällsapsdrägt.

Fig. 1. Kapotthatt af mörkgrön sammet, garnerad med fjädergarnityr och prydd med olika slags fogelpennor. För dem, som så önska, lämpa sig hela foglar; dock bedja vi få påpeka, att detta är ett utländskt mode, hvilket vi på intet sätt äro skyldiga underkasta oss.

Fig. 2. Kapotthatt af mörkgrå sammet. Den garneras med ripsband i ljusare nyans och prydes med en fantasiaigrett på venster sida. De temligen breda hakbanden knyts i en rik rosett och i öfverensstämmelse härmed förhöjes äfven kullen af ett smakfullt arrangeradt slag af band.

Fig. 3. Sällskapsdrägt för en helt ung flicka. Nekas kan ju icke, att den här framställda ideen ter sig synnerligt smakfullt, i synnerhet då man fäster sig vid den enkla sammansättningen. Ett lif af mjukt, ljust moll, hvars sid- och framstycken förlängts, korsade af det fylliga framdraperiet. De löst ordnade vecken på bakvåden låta det blommiga tyget bilda en kraftig relief åt den lätta öfverklädningen.

Håret löst sammanfästadt och fallande fritt kring axlarna, samt såsom prydnad en enkel fjäderagraff med band. Kring halsen ett bredt, svart sammetsband.

Fig. 4. Sällskapsdrägt. Denna är äfven afsedd för unga flickor. Naturligtvis kan en hvar härvidlag sjelf bestämma huru vida tygstoffet bör vara af siden, sammet eller enklare tygsort. Hela modellen framstår alltför tydligt för att närmare redogörelse skulle erfordras. Anmärkas må en-

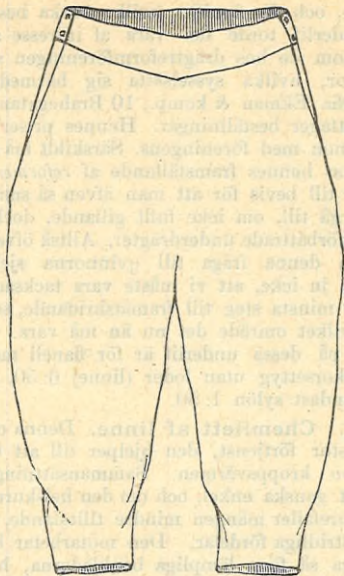

Fig. 11. Benkläder af ylle, med besparingslinning.

last, att spensen är längre än hvad som hittills begagnats; öfver bröstet ordnas ett löst sammanknutet draperi, hvilket motsvaras af ett liknande på klädningskjolen.

Fig. 5. Elegant barndrägt. Den blommiga underklädningen, hvilken kan bestå af muslin eller spetstyll, garneras med större öglor af silkeskordong, och på den af fint hellylle skurna jackan appliceras agraffer af snörmakerier.

Fig. 6. Elegant sällskapstoalett. Sammet och broderad spetstyll frambringa en praktfull effekt och då de, såsom här är fallet, anordnas i breda, djupa efterveck komma de ovilkorligen till berättigadt erkännande. Den gifta damens toalett bör helt naturligt kontrastera mot den unga flickans. Den bör utmärka sig för en gedigen helhet och de dyrbarare tyger, som företrädesvis här i vår modell användas, gifva åt den gifta qvinnans drägt ett drag af tilltalande elegans. Att vi emellertid ej fästa någon berömvärd vigt vid dyrbarheten faller af sig sjelft, det är endast vid frågan om, när den kan vara berättigad och lämplig, som vi nu framhålla ett tillfälle för dess lyckliga framträdande. (Se vidare mönsterbilagan.)

Fig. 7. Supékappa. Denna kapp är här framställd af blommig silkesbrokad och utgör en praktfull och varm supékappa. Den är fodrad med kornblå atlas, hvarunder finnes ett tunt lager af silkesvadd. Den brämas med blåraf och förses med tunga snörmakeritofsar.

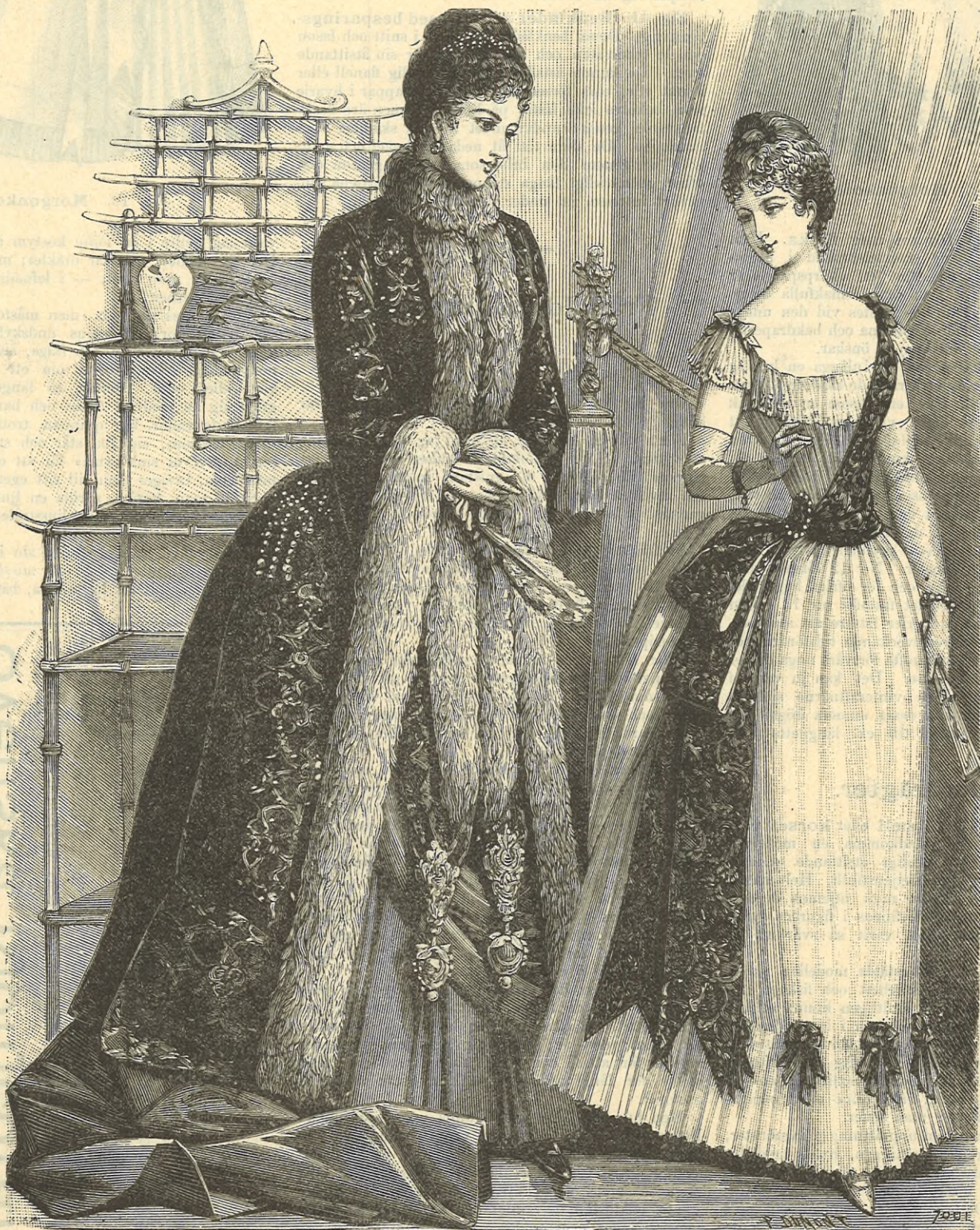

Fig. 7. Supékappa.

Fig. 8. Baldrägt för en ung flicka.

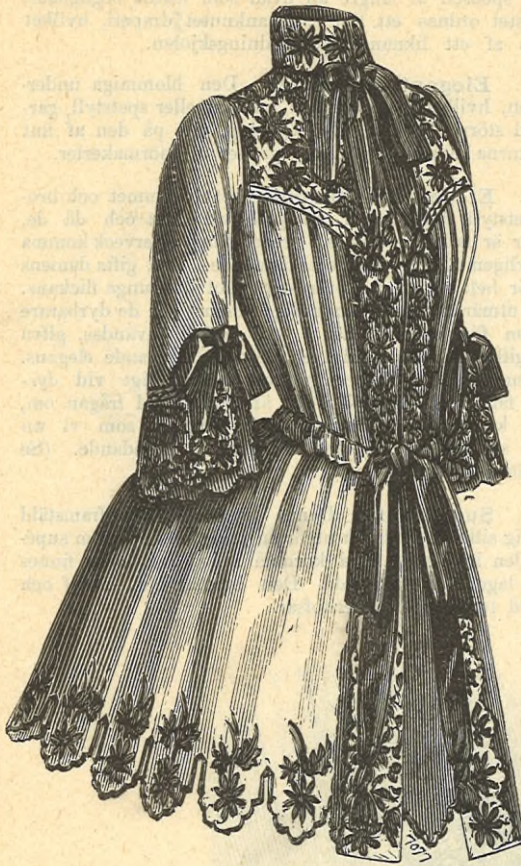

Fig. 12. Morgonkofta.

Fig. 8. Baldrägt för en ung flicka. Hvit lenon, samt några alnar sammetsbrokad i någon mörk tonfärg, sidenband samt ett skärpspänne är allt som erfordras till hela denna smakfulla drägt. Den rikt rynkade öfverkjolen fästas vid den undre kjolen med de välordnade rosetterna och bakdraperiet uppfästas i ena sidan om man så önskar.

Det må dock tillåtts oss att inlägga en kraftig protest mot det alltför djupt uringade klädningslifvet. Något sådant kan ju icke ens såsom en modesak försvaras. Emellertid hafva vi ännu åtskilligt att afvakta, innan det blir möjligt att söka skapa en reform på detta område, vi kunna blott påpeka det oförsvarliga i en sådan anordning. Dräkten skall det oaktadt kunna tjena såsom en smakfull modell, därför hafva vi ej förkastat den, utan vädja till våra läsarinns eget ömdöme i detta fall.

Fig. 12, 13. Till en af dessa prydliga morgonkofter lemna vi fullständiga mönster. N:r 12 försedd med broderad besparingslinning och för öfrigt högst elegant, har onekligen företrädet framför n:r 13. Den är trots sina dyrbara broderier lättare att samman-sätta och såsom ett intresseväckande tidsfördrif bör modellen till en sådan kamkofta för våra unga damer blifva af synnerligt intresse. Det kan ju vara af värde, att under de långa vinteraftnarne sjelf få pröfva sin konstnärlighet i dessa numera högst moderna handarbeten, såsom till ex. languetts- och klumpsömsbroderier.

Underdrägar.

Fig. 9. Underlif af flanell eller korsettväf. Detta sätt att söka åstadkomma en medelväg mellan snörlif och ett vanligt åtsittande underlif är obestriddigen synnerligt förtjenstfullt. Helt naturligt böra kläderna i någon mån utjemna de små brister, som lätt kunna förefinnas i figurens yttre. Derfor har snörlifvets plats varit så svår att ut-tränga.

Men genom den här framställda modellen skola, trots frånvaron af både planchett och fiskben (för att ej tala om rotting), vi äntligen kunna erhålla ett både väl-sittande höghalsadt och i intet afseende skadligt lifstycke, hvilket, tack vare sin bröstisättning fullkomligt lemna rum för erforderlig andhemtning — men icke för häftig temperaturvexling. Det kan förfärdigas af såväl flanell, trikå, linne- eller bomulls-korsettväf, samt med eller utan foder.

Mönsterbilagan lemna en uppsättning goda mönster, hemtade från drägreformföreningen, hvars modeller blifvit af våra läkare i hygieniskt afseende erkända såväl som af äfven för reformer i öfrigt föga intresserade kvinnor. Detta torde i sammanhang med hvad som i moderevyn antydts vara en lämplig rekommendation.

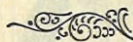
Af figurerna framgår tydligt den lätta samman-

sättningen, och för familjer hvilka önska beställa ett dylikt underlif torde det vara af intresse att veta det, förutom de hos drägreformföreningen anmälda sömmerskor, hvilka sysselsätta sig härmed, äfven fröken Sofia Ekman & komp., 10 Brahegatan, Stockholm, mottager beställningar. Hennes priser variera i någon mån med föreningens. Särskildt må emellertid påpekas hennes framställande af *reformerade underkläder*, till bevis för att man äfven så småningom kan öfvergå till, om icke fullt gillande, dock i flere afseenden förbättrade underdrägar. Alltså öfverlemnas härigenom denna fråga till kvinnorna sjelfva och nekas kan ju icke, att vi måste vara tacksamma för äfven det minsta steg till framåtskridande, som visar sig på hvilket område det nu än må vara.

Priset på dessa underlif af för flanel med foder 7: 50, af korsettyg utan foder (linne) 6: 50, (bomull) 5: 50. Endast sylön 1: 50.

Fig. 10. Chemilett af linne. Denna chemilett har en stor förtjenst, den hjälper till att bibehålla den jemna kroppsvärmen. Sammansättningen är i sin helhet ganska enkel, och om den helskurna linne-dräkten förefaller mängden mindre tilltalande, eger den dock obestriddiga fördelar. Den motarbetar bruket af de vanliga så föga lämpliga benkläderna, hvilka ju i de allra flesta fall innebära en fara, genom sin fullkomligt klandervärda fason. Priset på en sommar-chemilett är 5: 50, en dylik af ylle 13: 00; sylönen belöper sig till 1: 75.

Fig. 11. Benkläder af ylle, med besparingslinning. Dessa benkläder påminna i snitt och fason om de trikåväfda och utmärka sig för sin åtsittande snitt. De kunna åstadkommas af vanlig flanel eller mjukt ylle, böra förses med tvänne knappar i hvarje sida, behöfva icke fästas på lifstycket, men äro beaktansvärda genom undvikandet af den skadliga raka linningen. De sluta tätt åt nedanför knäet och godtgöra derigenom den brist som uppstår genom den oftast otillräckligt långa strumpan. De förtjena synnerligt intresse, nu under den kalla årstiden.

Från Iduns läsekrets.

Febr. 1888.

Guido!

Om jag vore »tante Anna» — Men jag svarar ändå, ty vi äro meningsfränder.

Först vill jag då säga, att hvad jag än kan komma att yttra, är det framkalladt endast af önskan att bidraga till frigörelse af »gnistan» inom kvinnosläg- tet, hvilken ännu i allmänhet är förqväfd af sekel-gammal falaska — att väcka eftertanke, *der så be-höfves*.

Ni frågar: »hvar håller den svenska kvinnan hus?» Ah, vi veta det väl, mycket väl; hon hänger, envis som en kardborre, fast vid den gamla slentrianen, en stråkväg, anlagd och grundad på ytan af tingen, af lifvet. Der ha vi henne, trots läroverk och s. k. »emancipation»!

Ville hon bryta in på en sjelfständig stråt, ville hon använda den intelligens, naturen gifvit henne, men som ligger i träde, öfvervuxen af fördomar, flärd och småsinne, då skulle kvinnan, verlden lifvet varda räddade för tid och evighet — lycka blifva rotad på jorden.

Ni frågar vidare: »hvad gör hon?» Jo, hon verkar, *anstränger* sig för det, som synes — för skenet. »Hur det ser ut» är ett begrepp, som hon grundligt studerar; derur hemtar hon sina lagbud, och dessa måste följas, hur mycket och hvad det än kostar. Derfor faller det henne aldrig in att försöka sig i en nyttig uppfinning för hemmets höjande och inre behof. Hvad betyder det, att »tjenstflickan» anstränger sina yttersta krafter vid »vattenbäringen», eller om hemmets utgifter ökas med att lega en annan person dertill; det är ju så vanligt och hus-modern egnar ej en tanke deråt.

Deremot bryr hon sin hjerna och sätter sin man i bryderi för att hvarje halfår få briljerna i en ny, dyrbar hatt. Hatten är ju en hufvudsak, den synes på gatan; den är nödvändig och många konster anlitas för att få den riktigt fin och modern. Det blefve för långt att upprepa hela listan af dylika exempel.

Men hur skall det också kunna vara annorlunda? Redan från hennes första år vänjes hennes öga vid flärd, hennes tankar och känslor riktas på att öferskatta dessa ting, som hon bär ytterst. Att följa modejournalens snitt, äfven då det är helseförstö-rande, onaturligt, narraktigt och fult, blir en inbiten vana. Något eget ömdöme eller pröfning sättes aldrig i fråga; modisterna få skapa till henne med utväxter och insnörning hur besatt som helst. Hon

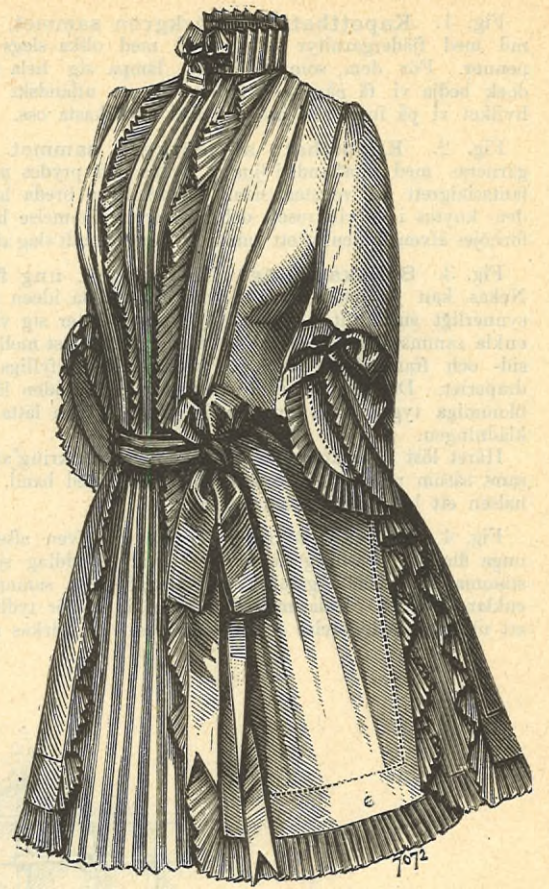

Fig. 13. Morgonkofta.

visar sig hellre i en *löjlig* kostym än i en *omodern*. Det är modet, som är oraklet; men icke endast i klädedrägt, utan i allt — i lefnadssätt, i sättet att uppfostra barnen.

»Det brukas så» och »man måste ju vara lik andra menniskor» är deras undskyllan. Det faller högst få kvinnor in att fråga, *hvarför* detta är så nödvändigt, eller pröfva, om ett antaget bruk är godt eller ondt. Derfor, så länge mödrarna icke gripa sig an med att *tänka* och handla oberoende af föräldrade vanor, blir kvinnan, trots skolor och s. k. »emancipation», sig lik, står och stampar på samma punkt, styr ut sina »små» för att exponeras för all-mänheten, inviger dem till sitt eget ytliga lif.

Skall man kunna sprida en ljusstråle in i detta ensidiga förhållande — en ljusstråle som lyser kvin-nan till *sann frihet*?

Nu är hon en slaf under sin inbillade mission, att resignera under *bruk- och missbruk*, utan att ens der ega kraft till att bryta nya, bättre banor.

E/sa.

Svenska Kjölfjedrar
af Sandvikens utmärkta Bessemensstål, omsorgsfullt härdade, äro nu i handeln tillgängliga och öfvertäffa i hållbarhet och elasticitet det utländska fabrikkatet.

Hvarje fjeder måste vara försedd med vidstående skydds-märke

 SVENSK FJEDER

[287] (G. 1408 x 2)

»Är du bara sexton år?» frågade han förvånad, men så blef han förlägen igen, han hade icke förr än nu hört, huru närgånget det lät, att han kallade henne du.

»Ja, nio år yngre än du,» svarade hon småleende. »Du hör, att jag har bättre reda på mina släktingar, än du tycks ha. Men så har också tant oupphörligt skrivit och talat om dig, jag känner dig nästan på förhand, då väl du deremot knappast visste af, att jag fans till.»

Äfven hon kallade honom du! Och hvad det föll sig naturligt! Icke en skymt till tvekan eller rodnad, första gången det lilla ordet halkade öfver hennes läppar! En sådan praktig tös! Det var min sann annat än de der sippa och pryda inspektorsmamsellerna bruket der uppe i Gestrikland. Erik kände sig i det allra bästa lynne, han visste icke hvarför, och slog sig ner på midtbänken, så att han fick sin vackra syssling tätt framför sig och kunde se henne rakt i ansigtet.

»Hvarför ser Erik på mig så förvånad?» sade hon efter en stund, då han ingenting sade.

»Jo, det är alldeles märkvärdigt — du är så annorlunda än andra flickor. Jag trodde du skulle vara blyg och sjäpig för mig! Att resa ensam med en obekant herre —»

»Åh, jag är så van att se främmande människor, herrar också; det var som en ström af folk ut och in der nere på Hallerums prestgård, i synnerhet om somrarna; farbror och tant va' så gästfria, och der fick man min sann vänja sig af med att vara blyg. För resten — vi ä' ju slägt. Nej, nu ska vi inte prata så mycket — vi ska se oss omkring. Jag har aldrig farit den här vägen.»

Hon flyttade sig till yttersta ändan af bänken, sköt undan de fladdrande gardinerna, stödde armbågen mot träbalustraden och såg ut. Äfven han började se sig omkring.

Hvad allting hade utvecklats sig under de dagar hans resa räckt! Våren hade kommit på allvar. Luften var på samma gång frisk och ljum, den kändes så härligt uppiggande och upprifvande i alla porer. Skogarna stodo fulllöfvade och solade sig, björkstammarna lyste så hvita, att det gjorde ondt i ögonen. Litet emellan foro de öfver sjöar, som lågo der glittrande i solbranden, grönblåa sidendukar med millioner guldgnistor på, och sedan åter in i den doftande björkskogens grönaktiga skymning, der marken här och der tycktes vara beklädd med qvarglömda snödrifvor, men när man såg efter, var det icke snö, det var hvitsippor!

Erik, som alls icke var någon poetisk natur, började nästan förstå den öfversinnliga patos, hvarmed i synnerhet fruntimmer bruka tala om naturens skönheter och som han hittills vanligen ansett vara tillgjordhet; hans breda bröst vidgade sig och insög begärligt den mustiga luften, och han såg sig omkring med en nyfiken undran, som om han aldrig sett en insjö eller en björkskog förr.

Äfven Ingrid tycktes njuta af hvad hon såg; hennes fint rundade kind hade fått högre färg, och ögonen strålade nästan exalteradt.

»Tänk, att jag nu sitter här!» sade hon slutligen. »Och att den dagen nu är inne, som jag till sist trodde jag aldrig skulle få upplefva — den dagen, då jag skulle få komma ut — bort — ut i vida världen!»

»Jaså, du längtade från prestgården?»

»Ja, litet längtade jag allt — inte för att de inte voro snälla mot mig,» tillade hon hastigt, »det vore otacksamt af mig att säga det. Alla der nere ville mig så väl, men litet torrt och enformigt blef det allt ändå der nere i Hallerum. Alla rundt omkring mig voro så rysligt förståndiga och tänkte bara på det, som

är nyttigt. Att sy linnesöm, väfva, duka, laga mat, läsa lexor med barnen och spela bräde med farbror, allt det der kan nog vara bra och roligt också, men inte allt jemt, Erik, inte från morgon till qväll, inte hela veckan. Fast det var en prestgård, tycker jag ändå, så underligt det låter, att lifvet der nere bara hade hvardagar, aldrig någon söndag. Det är kanske rysligt stygt och otacksamt af mig, men ibland tyckte jag nästan, att jag var af en annan, finare ras än de andra, och att jag hade rättighet att lefva på ett annat sätt — jag menar inte ha finare kläder och mindre arbete — nej, bara att någon gång få skaka dammet af mig och känna, riktigt tydligt känna, att jag dugde till annat än att vara ett slags bättre lastdjur. Men det är nog orätt af mig att tänka så der. Då tant och flickorna voro nöjda, hvarför skulle inte också jag vara nöjd? Men jag är inte skapad som de. Då dagen var slut, hade de ingenting angelägnare än att få sofva, och de drömde aldrig. Men jag drömde, jag — och jag låg vaken och längtade — längtade efter någonting, som jag inte vet hvad det var, men som var så högt och stort och härligt och så långt borta — och då kändes det alldeles, som om jag hade gjort något illa, då jag var liten, och nu satt i fångelse för det.»

»Hör du, Ingrid, du skulle väl inte händelsevis vara litet romanesk?» frågade Erik leende.

»Romanesk? Det ordet förstår jag inte riktigt. Tant brukade använda det ibland, men då var det alltid om personer, som hon inte tyckte om, och jag fick det intrycket, att det är något förfärligt dåligt att vara romanesk. Det var det värsta tant visste.»

»Och nu gläder du dig åt att få komma ut?»

»Ja då! Tänk — bara att få flyga fram så här och se, att världen inte är slut vid prestgårdsegornas gårdsgård — att sitta på en jernvägsvagn tillsammans med en människa, som jag aldrig har sett, och som jag ändå känner och inte alls är rädd för — att inte veta, hvad jag skall äta till qvällen eller om jag ens får någon qvällsvard — att inte veta någonting, absolut ingenting, om nästa dag och dagen derpå och dagen derpå och hela framtiden, bara att den *aldrig* kan bli lik det gamla utnötta, som jag har bakom mig, och att den kanske kan vara alldeles full af märkvärdiga öden, bestämda inkom för mig och inte på samma gång för farbror och tant Holmberg och alla barnen i Hallerums prestgård! Är det inte vidunderligt?»

Hon slog ihop händerna och skrattade som ett barn, och nu förvånade det Erik, att hon *redan* var sexton år.

Den ena stationen efter den andra lade de efter sig, men de voro så inbegripna i lifligt samtal, att de knappast märkte det. De tyckte bägge, att det var, som om de känt hvar andra i många år. Hon talade om sin barndom, om lifvet der nere på landet och om brefven, som med långa mellanrum kommo från tant Henrika och som alltid föreföllo henne som en helsning från en annan, större och vexlingsrikare värld, fast de just aldrig innehöllo annat än förmaningar och religiösa betraktelser — men bara det, att de buro Stockholms poststämpel! Åh, så många gånger hon hade betraktat den stämpeln nästan med respekt!

Och han talade om sig och sitt arbete, om sina rostagnar och sina planer till uppfinningar, som skulle göras i en framtid, om lifvet vid de stora arbetsmedelpunkterna, nykterhetsrörelsen och huru han med lif och själ egnat sig åt den på lediga stunder, hållit föredrag och skrivit tidningsartiklar och ett par småbroshyror; han talade om tant Henrika och huru

mycket han hade henne att tacka för — alla hans studier hade hon bekostat! — och huru hon alltid varit som en mor för honom, och det skulle hon nog bli för Ingrid också; gumman var i grund och botten vek och känslig, fast hon hade en kantig och hård yta, och hon behöfde så väl någon att sluta sig till —

Så voro de framme vid Åtvidaberg, just då solen sänkte sig.

De åto qväll på hotellet, och sedan följde han Ingrid till bagarefrun, hos hvilken hon skulle logera. Han bar hennes resväska, och han hade bjudit henne armen, som hon tog, icke alls för att hon var trött, men hon hade aldrig gått arm i arm med en främmande herre på en främmande landsväg, och det var så gudomligt roligt!

Då de skildes i bagarefruns lilla farstu och sade hvar andra godnatt, kände han sig så obegripligt ensam. Annars, då han kom till Åtvidaberg, hade han ett sådant nöje af att gå omkring och se på hyttorna och prata med smederna, hvaraf han kände flere stycken, men i qväll hade han ingen håg med det. Han kände sig så underlig till sinnes, på samma gång så glittrande glad, och ändå med en liten anstrykning af vemod, som han aldrig förr erfärit. Han ströfvade omkring på landsvägen och insöp begärligt doften från de blommande fruktträden i trädgårdstapporna; så kom han in på kyrkogården, kastade en flyktig blick på det nya, högresta templet, gick derefter ett slag omkring den gamla, låga, öfvergifna kyrkan, som ännu låg kvar bredvid sin moderna granne, rufvande på sinna minnen, tittade ner i grafkorets fönster, slog sig sedan ner på en soffa under knoppande syrener och såg stjernorna tändas en och en. Han tänkte ingenting, önskade ingenting, han kände endast ett så oändligt välbefinnande. Aldrig hade han upplevat en så härlig vårdag. Och han tyckte, att alla de, som sofvo i kistorna der nere i grafhvalvet och under korsen rundt omkring, skulle afundas honom, der han satt — ty det var ändå bra skönt att lefva!

Först då månen kom framrullande som en boll öfver den mörkblåa duken der ofvanför och klockan slog elfva i tornet, reste han sig och gick hem till hotellet, fast han tyckte, att han kunde ha suttit der hela natten, utan att bli sömnig. (Forts.)

Bidrag i alla ämnen mottagas med tacksamhet.

Iduns andra pristäffling.

Resultatet af den samma kan ej offentliggöras förr än i nästa nummer, emedan längre tid än som beräknats åtgått till granskningen af de till ett antal af 48 uppgående täffingskrifterna.

Såsom en efterskörd

från förra pristäfflingen meddelas, att »En för saken intresserad» till Redaktionen insändt 10 kronor att tillställas författarinnan af den lilla uppsatsen om yllekläders tvättning och blekning, hvilken vid Iduns första pristäffling erhöi hedersamt omnämnande, och som varit införd i n:r 11.

Belöningsdiplomen

Äro nu färdiga och sändas under loppet af denna vecka till dem, som erhållit pris vid Iduns första täffling. Diplomen äro mästestycken af typografisk konst och utgöra en heder för det Gernandtska tryckeriet, från hvilket de äro utgångna. Tryckt i guld, blått och brunt å skär kartong samt hållna i ädel renässansstil komma de att utgöra verkliga prydnader för väggen ofvanför ärade pristagarinnors skrifbord.

Andra upplagan af Qvinnans ställning i samhället. Några inlägg i nutidens sociala spörsmål AF CLARA SMITT.

Första upplagan slutsåldes under loppet af en månad.
[26]

Klädedrägten.

Pelsverks bevarande. Man bör icke torcka våta eller fuktiga pelsverk framför elden, emedan skinnet derigenom blir hårdt och håren brytas. På muffar, garnityr o. s. v. stryker man skinnet, medan det ännu är vått, med en borste, tills det blir slätt och låter det sedan alldeles torcka. Då det är fullkomligt torrt, piskar man det dugtigt och kammar det med en icke för fin kam, först emot håren och sedan till baka, hvarigenom det erhåller ett vackert, nytt utseende. Då man lägger ned en muff i asken, bör man se till, att håret kommer att ligga slätt, annars brytes det. Skrufva handen djupt ned i muffen. Asken bör icke ställas, utan läggas för att hindra vadden ifrån att packa sig. Det är bra att emellanåt kamma slåthårigt pelsverk; man förekommer derigenom hårens hopftorning och dess deraf orsakade fällning.
Karla.

Matlagning.

Morotpudding. Röda morötter skrapas och sköljas väl samt förvällas helt litet, hvarefter de rivvas på rifjern. Till ett halft siop sådant mos tages ungefär lika mycket halfkockt risgröt, hvilket allt uppblandas med 3 ägg, 2 kaffekoppar god, söt mjölk, salt, smält smör, socker och bittermandelessens efter smak. Gräddas i puddingform, smord med sammanblandadt kallt smör och mjöl, hvilket tunt utbreddes i formen. Kan serveras till ragout å half- eller lamstek, salt oxkött eller kokt rökt skinka.
Asta W.

Breflåda.

19 år. Den af eder sända annonsen upptager ett utrymme af 11 rader och kostar sålunda efter 25 öre pr rad 2 kr. 75 öre.

S. S., Vernamo. Eder annons upptager 6 rader och kostar således efter 25 öre pr rad 1 kr. 50 öre.

Landfruvar. Vi hafva nog redan tänkt på ert förslag och hoppas längre fram kunna gå er önskan till mötes.

A. R. Dito dito. Vidare svar i ett följ. nummer.

Elvira K. Om ni infinner eder å Iduns redaktionsbyrå i nästa vecka, kan ni få se en Husqvarnas maskin i gång. Vi kunna försäkra att den är utmärkt i alla afseenden.

Pirre. Hos fröken Jetta Westerlind, Upplands gat. 37, 2 tr. erhåller ni god undervisning i stenografi.

Tant Carolins; Märtha; W—a W. m. fl. Hjärtlig tack för edra bidrag! Välkomna åter.

A—n—n— och Wanda. Går ej!

Fleve brevskrifvarinnor och meddelarinnor kunna ej få svar förr än i nästa nummer.
Redaktionen.

Innehållsförteckning.

En gammalmodig betraktelse om moderna. Af B. S. — Ett missförhållande. Af A—d. — Teater och musik. — Konst. — En lifsuppgift. Berättelse af Ernst Lundquist (forts.). — Klädedrägten. — Matlagning. Moderevy. — Kapothatt af mörkgrön sammet. — Kapothatt af mörkgrå sammet. — Sällskapsdrägt för en ung flicka. — Sällskapsdrägt. — Barndrägt. — Elegant sällskapsdrägt. — Supékappa. — Baldrägt för en ung flicka. — Morgonkofor. — Underlif af flanell eller korsettväf. — Chemisett af linne. — Benkläder af ylle. — Från Iduns läsekrets.

Annonser.

Annonspris: 25 öre pr petitrad (= 11 stafvelser). Ingen annons införes under 1 kr.

Förlofvade.

Gustaf Goldkuhl,
Hildegard Granbom.

Eksjö. Linköping.
Tillkännagifves endast på detta sätt.
[236] (G. 13942x1)

DIVERSE.

Sommarnöje.

Tre å fyra möblerade rum med kök önskas hyra för instundande sommar utåt saltsjön, högst en timmes väg från hufvudstaden samt med lätta kommunikationer. Svar med uppgift om läge, pris m. m. torde, märkt »L & H», sändas till Iduns Redaktion, Sturegatan 8, Stockholm.
[210]

Angenäm bostad på landet.

I närheten af Vingåkers jernvägsstation, kyrka, handelsbodnar och apotek finnes en lägenhet att hyra, innehållande 9 rum och kök m. m. Vacker trädgård. Utmärkt dricksvatten. Närmare meddelas å Iduns Redaktionsbyrå.
[222]

Carl Warmuths Forlag, Christiania, Kongl. Hof-Musikhandlere. At tillgå hos alla Bok- och Musikhandlere:
Prins Oscar och Ebba Muncks Formælings-Festmarsch för Piano. Kr. 0,50. Titelbladet är vackert udstyrt med Ljustryksporträtter af det unge, afholdte Par och et Billede af Bournemouth. Förste Uplage utsåld på en dag. 2:dra Uplagan færdig nu.

Victoria Gavot för Piano Kr. 0,50. Med nådigst tilladelse tillegn. Kronpr. Victoria. (Titelbladet med et vackert portræt af Kronpr.) Begge Komp. ære enkle, lørefaldende och lette at spela. Mot indsendning af 1 Krone sendes begge hæften beställaren franco från förläggaren.
[237]

Bernadotte.

Ett fint med all omsorg utfördt fotografi af prinsen och prinsessan Bernadotte erhålles franco mot 5 st. 10-öres frimärken hos fotograf Carl A. Andersson, Engelholm.
[235]

Endast 25 öre

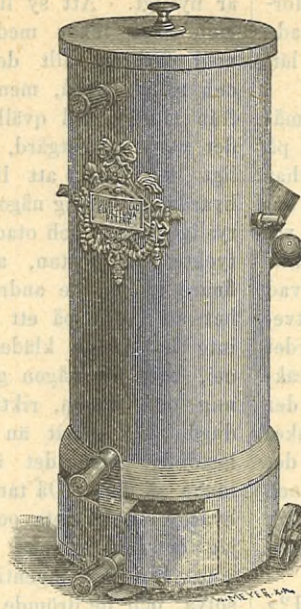
för häfte om 48 sidor kostar

Debet och Kredit

af Gustav Freytag.

Sista häftena lemnas gratis.

Bokförlagsbyråen.
[167]

Patent.

Värme-Necessairer

eller

flyttbara Kaminer

från

Söderbloms Gjuteri-Aktiebolag,
Eskilstuna.

Försäljas i Stockholm af Hrr Wiman & Komp., Vasagatan n:r 52, uti hvarje välsorterad Jernhandel och direkt från verkstaden.

Cirkulär och meddelanden sändas på begäran franko.

Öfver 9,500 exemplar
äro nu i bruk.
[56]

Tvätt-Inrättningen

55 Nybrogatan. Billiga priser. Nybrogatan 55.
Obs.! Tvätt utföres äfven af härvarande ordentliga tvätterskor, hemtas och hemsändes, då adress uppgifves pr telefon 43 90 eller pr post.

Tidningskontoret

7 Sturegatan (föret n:r 5)

rekommenderar sig uti allmänhetens benägna ynnest. Emottager prenumeration å alla Stockholms tidningar, hvilka hemsändas gratis dels med egna bud eller, om så önskas, direkt från tryckerierna. Begvärmaste prenumeration. Emottager annonser till Stockholms Dagblad, Aftonbladet, Vårt Land och Svenska Dagbladet.

Lager af alla sorters utmärkt goda Parfymer, Eau de Cologne, Tvål, flere sorter, Bläck, Blanksmörja, Skrifmaterialier, Gratulationskort m. m., m. m.
[93]

VEEN'S rena Cacao

Begär alltid Utsökt kvalitet — Billigt pris.
1/2 kilo 2: 75; 1/4 kilo 1: 50; 1/8 kilo 80 öre.
General-Agent för Sverige:
S. J. NORMAN, Stockholm.
[142] (G. 11476x13)

Mrs Ap George gives instruction in English, reading, writing and conversation
Adress 80 A Drottninggatan, first floor.
[77]

Doktor C. D. JOSEPHSON,

Hötorget 11, 1 tr.
9-10 och 2-3. Allm. tel. 6910.
Frumtimmerssjukdomar, Förlossningar.
[207]

För Damer och större Barn.

Efter en förenklad, veritabelt säker metod, utan all profning, meddelar undertecknad noggrann undervisning uti Dam- och Barnkläders förfärdigande.

Metoden kan på kort tid läras af hvar och en, äfven den som förut ej befattat sig med sömnad, så att eleven på egen hand utan profning och på betydligt kortare tid än vanligt kan förfärdiga utmärkt välsittande kläder åt sig sjelf och andra. För personer, som endast för eget behof önska lära, kan kursen genomgås på 25 å 30 timmar.

Hvarje elev skall under lärotiden sy en klädning åt sig sjelf eller annan person.

Lektioner gifvas äfven uti elevernas hem åt kottierier om 4-6 damer.

Priset betydligt billigare, då flere förena sig om samma timmar. Tillkiipping och hopträckling af kostymer verkställes fort och billigt.
[95]

Aug. Åströmmér, född Dahlbom.
Stockholm, Drottninggatan 24.

Skrif till

K. M. Lundbergs

Besättningsmagasin

7 Storkyrkobrinken Stockholm Storkyrkobrinken 7

och begär profver och prisuppgifter

å Hvita väfnader till underkläder, Spetsar,

Broderier, Duktyger, Handduksväfnader,

Lakanväfnader och Sängkläder.
[22]